

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **A. L.**
státní příslušnost X
naposledy pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
sídlem poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2026, č.j. OAM-1356/ZA-ZA11-D02-2025

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou napadl žalobce rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2026, č.j. OAM-1356/ZA-ZA11-D02-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ustanovení § 25 písm. i)

zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla posouzena dle podle § 10a odst. 1 písm. b) tohoto zákona jako nepřijatelná s tím, že příslušným státem k projednání žádosti o azyl je ve smyslu čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“) je Polská republika (dále také jen „Polsko“).

II. Napadené rozhodnutí

2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce vycestoval z Běloruska naposledy dne 24. 11. 2025 do Prahy na základě polského víza. Je po něm vyhlášeno pátrání, a proto nemohl cestovat přímo do EU. Žalobce je zdrav. Poslední tři roky strávil ve vězení za spáchání zločinu urážky prezidenta na internetu. Nyní probíhá řízení, kdy má být zbaven svých rodičovských práv, a proto by své děti rád dostal do ČR.
3. Žalobce v průběhu pohovoru k žádosti ze dne 1. 12. 2025 sdělil, že má na území ČR známého, který mu pomůže s ubytováním a nalezením práce. V Polsku nikoho nemá. Jedná se o bývalého žadatele o mezinárodní ochranu. Polská ambasáda byla první, která reagovala na jeho žádost. V Polsku pracoval v letech 2017 a 2019.
4. Žalovaný v průběhu řízení zjistil, že žalobci bylo vydáno polské dlouhodobé vízum s platností do 30. 9. 2026. Proto bylo podle žalovaného třeba aplikovat kritérium čl. 12 nařízení Dublin III. Polsko přípisem doručeným dne 12. 12. 2025 uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce podle čl. 12 nařízení Dublin III.
5. Žalovaný se dále zabýval otázkou systémových nedostatků v polském azylovém systému, přičemž vycházel z dokumentu Informace OAMP Polsko: Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 21. 11. 2025. Základní informace o polském azylovém systému a opravných prostředcích žalovaný shrnul v napadeném rozhodnutí. Žalobce k podkladům podal vyjádření, kde namítal, že nemá v Polsku žádné zázemí, a proto by musel setrvat v uprchlických zařízeních, kde dochází k systémovým nedostatkům.
6. Žalovaný dále hodnotil na základě žádosti žalobce ze dne 15. 1. 2026 možnost aplikace čl. 17 nařízení Dublin III a shledal, že důvody pro jeho uplatnění nevidí. Poukázal na skutečnost, že žalobce je na území ČR od listopadu roku 2025, takže nelze hovořit o žádném vysokém stupni integrace. Navíc žalobce přiznal, že v minulosti v Polsku pracoval.
7. Žalovaný tak uzavřel, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, neboť příslušným členským státem je Polská republika. Proto zastavil řízení ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu.

III. Žaloba

8. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl následující žalobní námitky. Předně poukázal na to, že žalovaný se měl zabývat podrobně otázkou systémových nedostatků v polském azylovém systému. K tomu musí žalovaný shromáždit dostatečné zprávy o fungování azylového systému v tomto státě, popř. další podklady, které budou obsaženy ve správním spisu. Tyto zdroje by měly být pestré. Žalobce odkázal na relevantní judikaturu správních soudů.
9. Žalovaný vycházel z jediného zdroje informací o polském azylovém systému, a to z Informace OAMP Polsko – Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém. Žalobce poukázal na podle něho „nedávný“ judikát Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 6. 2021, č. j. 62 Az 23/2021-20, v němž tento soud dovodil, že jelikož Evropská komise dne 20. 12. 2017 aktivovala vůči Polsku postup dle čl. 7 odst. 1 Smlouvy o EU z důvodu nebezpečí závažného porušení zásad právního státu, nelze vyloučit, že v Polsku současně nedochází i k systematickým nedostatkům azylového řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. Žalovaný také nedostatečně zvážil aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.
10. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, a navrhl také přiznání odkladného účinku žalobě.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě stručně uvedl, že se všemi námitkami se již vypořádal v napadeném rozhodnutí. Žalobce odkazuje na judikát Krajského soudu v Ostravě z roku 2021, který považuje za nedávný, s čímž žalovaný nesouhlasí. Námitka jediného zdroje informací není opodstatněná.
12. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné a souhlasil s rozhodnutím ve věci bez nařízení ústního jednání.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud o odkladném účinku v této věci samostatně nerozhodoval a posoudil věc přednostně ve lhůtě stanovené pro rozhodnutí o návrhu na odkladný účinek.
14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) ke dni vydání rozhodnutí soudu. Předmětem posouzení v této věci nejsou samotné důvody pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany, nýbrž podmínky pro aplikaci ustanovení § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

15. Krajský soud ve věci nařídil **ústní jednání** dne 24. 3. 2026, které se uskutečnilo za účasti žalobce, ustanovené tlumočnice z jazyka ruského a zástupce žalovaného. Krajský soud shrnul obsah napadeného rozhodnutí a vyslechl přednes žaloby. Žalobce poukázal na to, že Polsko nebyla jeho cílová země, ale Česká republika ano. V Polsku nikoho nemá a nebyl tam pět let. V ČR má kamaráda, který mu pomáhá se zařizováním živobytí. Žalovaný odkázal na písemné vyjádření. Zdůraznil, že předmětem řízení je pouze určení příslušnosti k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud shrnul obsah soudního i správního spisu. Žalobce ve fázi doplnění dokazování předložil potvrzení o zajištění ubytování, které již bylo obsahem správního spisu, a dále potvrzení o vedení běžného účtu u České spořitelny, a.s., které soud na jeho žádost založil do spisu. Žalobce dodal, že i v ČR zažil v souvislosti se svým pobytem v Příjímacím středisku Zastávka nepřijemnosti, a nechtěl by to již zažít znovu v Polsku, kde nikoho nemá. V ČR se žalobce cítí bezpečně.
16. Krajský soud konstatoval obsah **správního spisu** se nachází poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, z něhož vyplývá, že žalobce má v Bělorusku dvě nezletilé děti, které tam žijí s matkou. Naposledy pobýval v EU před více než pěti lety. Sám označil své polské vízum platné do 30. 9. 2026. Při pohovoru dne 1. 12. 2025 zmínil, že tu má známého, který mu může pomoci s ubytováním a nalezením práce. Polské vízum si vybral proto, že to byl první zastupitelský úřad, který mu odpověděl. Předložil rodný list dítěte, kartičku politické organizace a cedulku z věznice. Ve spisu je založen dublinský formulář žádosti o převzetí žadatele o azyl, v jehož příloze je kopie polského víza č. 104109513 platného do 30. 9. 2026 typu D.
17. Žalobce podal prostřednictvím zástupce vyjádření ze dne 8. 12. 2025, v němž znovu poukázal na existenci systémových nedostatků, které spočívají především v řetězovém navracení do země, v níž hrozí porušení Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Polsko potvrdilo akceptaci žalobce dle čl. 12 odst. 2 Nařízení Dublin III přípisem ze dne 12. 12. 2025.
18. K fungování azylového systému Polska je ve správním spisu založena Informace OAMP Polsko – Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 21. 11. 2025. Podle této zprávy je dublinské řízení typem řízení. Zpráva obsahuje výslovný odkaz na Zprávu AIDA Country Report z července 2025, podle níž v minulých letech na polsko-běloruské hranici docházelo opakovaně k tzv. vytlačování a neumožnění podání žádosti o mezinárodní ochranu. Dublinští navrátilci mohou požádat o obnovení řízení, pokud k jeho přerušení došlo před méně než 9 měsíci, jinak mohou podat novou žádost. Podmínky v příjímacích zařízeních se liší. Obecně jsou podmínky považovány za lepší než v minulosti, a to díky větší pozornosti při výběru provozovatele. Přesto si však někteří žadatelé o mezinárodní ochranu na podmínky stěžují (např. štenice na pokojích). Dle statistik bylo v roce 2024 Polsku adresováno a provedeno 698 dublinských transferů.
19. Žalobce následně dostal příležitost k vyjádření se k podkladům a podal dne 15. 1. 2026 žádost o uplatnění čl. 17 nařízení Dublin III. V té zdůraznil, že jeho první vstup do schengenského prostoru proběhl v ČR, kde si žalobce postupně vytváří integrační

vazby. Předání do Polska by pro něj představovalo nepřiměřený zásah a bylo by v rozporu se zásadou proporcionality a humanity.

20. Žaloba **není důvodná.**

21. Krajský soud úvodem považuje za nutné uvést, že žalobní body jsou vzneseny poměrně velmi obecně, takže se soud v žalobou nastavené míře konkrétnosti zabýval věcí samou, tedy přezkoumatelností a zákonností napadeného rozhodnutí.
22. V první řadě se krajský soud konstatuje, že určení rozhodného kritéria pro určení příslušnosti členského státu nevykazuje žádné známky nesrozumitelnosti ani nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalovaný jasně definoval, že případ žalobce spadá pod rozsah čl. 12 nařízení Dublin III, neboť žalobce měl uděleno polské dlouhodobé vízum do 30. 9. 2026. Platnost víza není ani předmětem sporu mezi účastníky. Polsko potvrdilo svou příslušnost k vyřízení žádosti o udělení mezinárodní ochrany svým aktem akceptace ze dne 12. 12. 2025.
23. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí věnoval poměrně podrobně i otázce tzv. systémových nedostatků v polském azylovém systému, přičemž nedovodil v tomto ohledu žádné překážky, které by bránily přemístění žalobce z pohledu čl. 3 nařízení Dublin III. Je třeba podotknout, že žalobce v Polsku dokonce dvakrát v letech 2017 a 2019 pobýval, přičemž proti poměrům v této členské zemi neměl žádné objektivní výhrady. Subjektivní stesky, že se mu v Polsku nelíbí či že tam nemá zázemí, nemají z pohledu účelu regulace nařízení Dublin III právní ochranu (*tzv. forum-shopping*).
24. Klíčovou Informaci OAMP ze dne 21. 11. 2025, z níž žalovaný získal poznatky o polském azylovém systému, lze považovat za přiměřeně aktuální i komplexní ve vztahu k Polsku jako členskému státu EU. Z této zprávy jednoznačně vyplývá, že tzv. dublinští navrátilci mají možnost po přemístění do Polska reaktivovat své azylové řízení. Problémy stran přijímacích středisek týkající se nižší úrovně ubytování se vyskytují v zásadě ve všech evropských azylových systémech. Žalobce dosud nemá v tomto ohledu s Polskem žádnou negativní zkušenost, a navíc v Polsku dříve pracoval, takže je mu tamější prostředí známo.
25. Pokud žalobce vyjádřil své obecné a nepodložené obavy spjaté s pobytem v Polsku, učinil tak výhradně na základě závěrů usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 6. 2021, č. j. 62 Az 23/2021-20, v němž tento soud dovodil, že jelikož Evropská komise dne 20. 12. 2017 aktivovala vůči Polsku postup dle čl. 7 odst. 1 Smlouvy o EU z důvodu nebezpečí závažného porušení zásad právního státu, nelze vyloučit, že v Polsku současně nedochází i k systematickým nedostatkům azylového řízení ve smyslu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení. Tento v judikatuře správních soudů osamocený a obecně nenásledovaný právní názor ovšem krajský soud nesdílí, přičemž vůči jeho správnosti se zdejší soud vymezil již ve svém rozsudku ze dne 30. 7. 2021, č. j. 22 Az 28/2021-31. Navíc vzhledem k časovému odstupu skutečně nejde o aktuální judikaturu.

26. Problematická polská justiční reforma, v níž žalobce spatřuje těžiště svých obav, se týkala výhradně postavení a kázeňských postihů soudců. Předmětná reforma soudcům bránila zpochybnit zákonnost jmenování jiných soudců, čímž porušila právo EU. Kromě toho taktéž umožnila trestat soudce za jejich verdikty ke kárnému senátu polského nejvyššího soudu, jehož nezávislost nebyla dle EU zaručena. To podle unijní exekutivy omezilo nezávislost polských soudů a bylo v rozporu s pravidly právního státu. Je tedy zjevné, že sporná reforma neměla žádné (přímé či nepřímé) dopady do sféry fungování polského azylového systému ani jeho legislativního rámce. Navíc v současné době již Polská republika přijala příslušná nápravná opatření, pročež předsedkyně Evropské komise v květnu 2024 oznámila, že v Polsku již neexistuje riziko vážného porušení zásad právního státu, a EU proto dosavadní „vytýkácí“ řízení ukončila.
27. Krajskému soudu je znám pouze jeden zahraniční judikát z poslední doby, v němž byly dovozeny v konkrétním případě systémové nedostatky v polském azylovém systému, a to je rozhodnutí nizozemského Rechtbank Den Haag zn. NL25.3915 ze dne 15. 5. 2025, v němž se jednalo o státního příslušníka Tádžikistánu, kterého se polské orgány pokusily navrátit do země původu navzdory soudnímu rozhodnutí. O takovou situaci se v předmětné věci nejedná. Závěry tohoto rozhodnutí obecně nezpochybňují domněnku vzájemné důvěry mezi členskými státy vůči Polsku.
28. V souhrnu krajský soud uzavírá, že žalovaný posoudil otázku systémových nedostatků v Polsku v souladu s judikaturou správních soudů (viz kupř. usnesení NSS ze dne 20. 11. 2020, č. j. 2 Azs 134/2020-29, dále pak usnesení ze dne 4. 8. 2023, č. j. 10 Azs 151/2023-31, a ze dne 19. 7. 2023, č. j. 9 Azs 141/2023-24). Krajský soud navíc dodává, že žalobce má stále platné polské vízum, které ho opravňuje k pobytu na území Polska až do 30. 9. 2026.
29. Co se týká otázky aplikace čl. 17 nařízení Dublin III, kterou žalobce požadoval již ve správním řízení a v žalobě ji pouze obecně zmínil, krajský soud zdůrazňuje, že tu jde o správní uvážení, které krajský soud nemá právo nahrazovat a přezkoumává pouze to, zda žalovaný zkoumal podmínky pro jeho aplikaci individuálně se zřetelem ke skutkovým okolnostem azylového příběhu žalobce (viz k tomu shodně např. rozsudek ze dne 28. 3. 2017, č. j. 6 Azs 16/2017-61, či usnesení ze dne 26. 12. 2021, č. j. 2 Azs 151/2021-38). Krajský soud poukazuje i na poměrně restriktivní judikaturu SDEU k aplikaci tohoto ustanovení, na niž se odvolává žalovaný.
30. V případě žalobce krajský soud neshledal takové skutkové okolnosti, které by odůvodňovaly závěr, že žalovaný posoudil tuto otázku nepřezkoumatelně či nedostatečně. Žalobce není v žádném ohledu tzv. zranitelnou osobou a nemá tak žádné specifické potřeby. Žalobce nemá žádné skutečné a hluboké osobní či rodinné vazby na území ČR. Užívání služeb (kupř. veřejná doprava, bankovní služby) na území členského státu, který vede dublinské řízení, ani navázané přátelské vztahy takový význam nemají.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

31. Ze všech shora uvedených důvodů shledal krajský soud žalobu jako nedůvodnou, a proto rozhodl o jejím zamítnutí, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci nebyla žádnému z účastníků přiznána náhrada nákladů řízení, neboť žalobce byl v řízení neúspěšný. Žalovaný byl ve věci úspěšný, avšak jde o správní orgán, jemuž se v souladu s ustálenou judikaturou obvykle náhrada nákladů ani v případě úspěchu ve věci nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. března 2026

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce